

Arrest

nr. 99 895 van 27 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding,

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012 houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 januari 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die volgens zijn verklaringen op 1 november 2006 het Rijk binnenkwam, diende op 7 december 2012 een asielaanvraag in. Op 11 december 2012 werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal. Op 17 december 2012

werd verzoeker gehoord voor het Commissariaat-generaal. Op 20 december 2012 werd een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing. Op 7 januari 2013 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker gegeven (bijlage 13^{quinq}ues). Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Betreffende de ontvankelijkheid

Verzoeker ontwikkelt geen middel tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues). Zoals verder uit het arrest blijkt, wordt het beroep tegen de eerste bestreden beslissing verworpen. Het beroep tegen de tweede bestreden beslissing is derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Genomen enig middel van de overtreding van de wezenlijke formaliteiten, die nauwelijks van nietigheid, van de overmaat en het misbruik macht, van de overtreding van de artikelen 57/6/1 en 62 van de wet van 15.12.1980 worden voorgeschreven, over de toegang tot het gebied, het verblijf, de instelling en de verwijdering van de buitenlanders en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve beslissingen, van de overtreding van artikelen 3 en 13 van het fundamentele Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en de vrijheden en van principe van goed bestuur alsmede van de duidelijke beoordelingsfout. Van het begrip zeker land van de definitie van „veilig Land“. Men zal ab initio benadrukken dat het eerste probleem van het belangrijk geval daarin bestaat om te solliciteren dat Kosovo een veilig land is. Hij is immers vreemd dat het begrip zelfs veilig land zoals bepaald door artikel 57/6/1 van de wet van 15/12/1980 die door het Koninklijk besluit van 26 mei 2012 wordt uitgevoerd, Albanië en Kosovo, in deze categorie plaatst. Maar de naburige landen met name werden Frankrijk verplicht om Albanië en Kosovo terug te trekken van hun eigen lijst van „Veilige landen“, in zoverre de Franse Raad van State solliciteert dat deze twee landen niet in de criteria binnenkwamen die de veilige landen bepalen, de artikelen 30 §2 en 30 §4 van de Richtlijn procedure en dat vertrekkend door Albanië en Kosovo in deze lijst te plaatsen, de Franse wetgeving schond het Europese recht. (R.V.S. (Frankrijk) arrest n°349174 van 26 maart 2012, Asyl en andere R.D.E. 2012 p.29) het is dus scherp vast te stellen dat België dat klaarblijkelijk over dezelfde informatie beschikt dan zijn Franse buur, met name het verslag van CEDOCA waar op CGRA gebaseerd is om zijn beslissing te nemen, maar eveneens alle verslagen van de internationale organisaties en die van de Europese Unie die zich heeft aanvaard Albanië en Kosovo als Lidstaat weigert, ondanks alles heeft besloten om Albanië in de lijst van de zekere landen te plaatsen. Bijgevolg alvorens een beslissing in dit dossier te nemen, zou het wenselijk zijn om aan het Hof van Arbitrage de volgende prejudiciële vraag te stellen:

„Schendt het begrip zelfs zeker land zoals bepaald door artikel 57/6/1 van de wet van 15/12/1980 die door het Koninklijk besluit van 26 mei 2012 wordt uitgevoerd, waar in zij op Kosovo van toepassing is de definitie van „veilige landen niet“ volgens de criteria die door de artikelen 30§2 en 30 §4 van de Richtlijn procedure worden bepaald en die de Europese verplichtingen van België inzake eerbiedigen van de mensen - en in het bijzonder vluchtelingenrechten vertrekken? ”

Van de wettigheid van de uitzonderingsregeling die door het nieuwe statuut van de asielzoekers afkomstig uit „veilige“ beroemde landen door de wet wordt gevormd. Artikel 57/6/1 van de wet van 15/12/1980 zet eens nog het artikel 23§4 c) van de richtlijn procedure om die het mogelijk maakt om de asielverzoeken te behandelen die door de onderdanen van zeker geboorteland volgens een prioritaire of versnelde procedure worden ingediend. Artikel 31 solliciteert dat het om een vermoeden refragable gaat dat de Staten machtigt om als ongegrond, dergelijke vragen te verwerpen wanneer de eiser geen enkele „ernstige reden“ naar voren heeft gebracht en individueel om het vermoeden van veiligheid om te gooien die aan zijn geboorteland wordt vastgemaakt. We kunnen begrijpen uit de motivatie van de Europese richtlijn dat de Staten geenszins van een individuele analyse van de situatie worden vrijgesteld. Men zal zich eveneens herinneren dat het arrest MSS van EVRM aan de Belgische Staat eraan heeft herinnerd dat een vermoeden van securiteit van iure refragable niet, in de iuris et de iure feiten moest ertoe leiden te worden, derhalve die men het zonder beperking toepaste. Dit onderwijs wordt eveneens in het arrest mss. aangegeven, van het Hof van Justitie van de Europese Mensenrecht. Echter deze twee arresten werden, in toepassingssituaties van de Regeling Dublin II teruggegeven, waarin er sprake was om vluchtelingen, naar een andere lidstaat om er gehoord te worden, in verband met hun asielverzoek terug te sturen. Immers als België had geprobeerd om de verwijzing zonder onderscheiding van een Afghaanse kandidaat te rechtvaardigen die naar Griekenland is gevlucht, door te solliciteren dat

Griekenland een Lidstaat van de Europese Gemeenschap was die van het Verdrag van Dublin lid wordt, zodat een vermoeden van goede behandeling van de vluchteling ten opzichte van deze stand vriend bestond, Europese rechtbank zwaar op het feit had gewezen dat de dergelijke overeenkomst niet vrijstelde om concreet te controleren dat de lidstaat waar naar men van plan was om de gevluchte kandidaat terug te sturen goed in staat was om het te ontvangen op decante wijze, om hem toegang tot een werkelijke procedure te geven die hem toelaat om de termen van zijn asielverzoek uiteen te zetten. Het heeft tot gevolg dat de zo dergelijke redenering door beide internationale rechtspraak ten opzichte van Lidstaten van de Europese Unie werd gehouden, het is duidelijk dat hij nog veel meer ten aanzien van een het andere land gerechtvaardigd is. Nog steeds in dit kader, had gesolliciteerd dat een eenvoudig beroep in nietigverklaring, zelfs voorzien van de mogelijkheid van een opschorting de gevluchte kandidaat van een werkelijk beroep, derhalve beroofde dat hij aan de Raad van de Geschillen van andere argumenten kon voorleggen slechts die aan Vreemdelingdienst worden uitgelegd en dat de dergelijke procedure in strijd met artikel 13 EVRM was. Eens nog, als de situatie delicaat inzake toepassing van de procedures „Dublin“ is, is de situatie veel ernstiger, in het geval dat ons bezet. Immers het spreekt vanzelf dat het debat betreffende de bevoegde instantie inzake beleid van het asielverzoek betrekking heeft op de vorm van de procedure en zich niet over de definitie van de kwaliteit van vluchteling, uit betreffende de inhoud van het recht. Als de uitzonderingsregeling die op de asielzoekers inzake „verwijzing Dublin“ is toegepast, vraag stelt, blijft er niet minder dan de kandidaat die wordt teruggestuurd, het voorlopig is. De situatie is zich ernstiger, in dit geval van gedaante dat zij van een verlies van de materiële hulp verdubbelt, van het recht op onderdak of de sociale dienst die de eiser van een recht op werkelijk beroep de facto berooft overeenkomstig het artikel 13 EVRM, derhalve dat hij de middelen niet heeft om in zijn behoeften te voorzien. Echter deze situatie brengt ons terug naar de procedure van asielverlening die vóór 2007 bestond en die tot een overbrengingsverhouding van beroep tegen de Belgische Staat had geleid om tenslotte de asielzoekers toe te laten déboutés in het stadium van de ontvankelijkheid, om een beroep bij de Raad van State in te dienen door van het recht op sociale dienst te genieten. Het is duidelijk dat het waarschijnlijk nodig is om een tweede prejudiciële vraag aan het Hof van Arbitrage wat deze uitzonderingsregeling betreft te stellen met name: „Artikel 57/6/1 van de wet van 15/12/1980 die door A.R. wordt uitgevoerd, schendt van 26 mei 2012 artikelen 10 en 11 van de Samenstelling en eerste van het Verdrag van Geneve niet waar in hij een discriminerende regeling tussen twee categorieën van asielzoekers creëert die de asielzoekers van zekere beroemde landen van een beroep het in wezen beroven? » Eens nog, het is duidelijk dat de vraag reeds wat de uitzonderingsregeling betreft werd gesteld die op de asielzoekers die Europese burgers zijn is toegepast en dat het antwoord van het Hof van Arbitrage, in het arrest n°81/2008 van 27 mei 2008 gebaseerd is op het feit dat de toetreding tot de Europese Unie en het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden maakt het mogelijk om te solliciteren dat hij werkelijk zijn onderdanen beschermt. Men zal benadrukken dat in dit geval van gedaante, de asielzoeker van het principe van het vrije verkeer geniet en dat als hij het asielrecht niet verkrijgt, niets het niet verhindert om zich, in om het even welke landen van de Europese Unie te vestigen, om er te reizen, zodat het statuut van vluchteling in deze situatie meer symbolisch is dan concreet absoluut noodzakelijk voor het voortbestaan van de asielzoeker. Het is ook duidelijk dat het arrest 20/93 van het constitutionele Hof een wetsontwerp annuleerde om een vermoeden van nee-grondslag van de asielverzoeken voor de personen in te voeren afkomstig van landen die geen aanleiding tot meer dan 5% van positieve resultaten de vorige jaren hadden gegeven in wat de regel het principe van de gelijkheid en de niet- discriminatie schond. Het arrest 20/90 van het Hof van Arbitrage benadrukt eveneens dat de asielzoekers verschillend behandelen volgens hun oorsprong terwijl een beschikking van toepassing op iedereen reeds het mogelijk maakt om de nee-gegronde asielverzoeken snel te verwijderen het principe van de non-discriminatie en het gelijkheidsprincipe schendt. Het heeft tot gevolg dat het principe zelfs van „Veilige landen“ waar in hij een verschil in behandelingen tussen de asielzoekers schendt de verplichtingen van België inzake bescherming van de asielzoekers veroorzaakt, artikel 13 EVRM waar in hij de gevluchte kandidaten van een recht op een werkelijk beroep en het berooft des te meer daar hij de asielzoeker van een recht op onderdak en op decante voorwaarden, derhalve berooft dan de beslissingen Fedasil toe om de eisers niet meer te huisvesten laten wat eveneens in strijd met artikel 3 EVRM is aangezien hij zuiver en eenvoudigweg de kandidaten werpt die in de straat, die ze berooft, van daken, maar ook van voedsel en een decante plaats van leven zijn gevlucht, Fedasil toe om de eisers niet meer te huisvesten laten wat eveneens in strijd met artikel 3 EVRM is aangezien hij zuiver en eenvoudigweg de kandidaten werpt die in de straat, die ze berooft, van daken, maar ook van voedsel en een decante plaats van leven zijn gevlucht. a) Van de overtreding van het principe van het goede bestuur, van het gebrek van motivatie, van de duidelijke beoordelingsfout in het geval dat ons bezet, zal men benadrukken dat de eiser zeer snel na zijn komst op Belgisch grondgebied wordt ondervraagd, dat hij onmiddellijk in een centrum Fedasil niet wordt ondergebracht wat het van een decante huisvesting, voedsel, advies en een werkelijke toegang tot een advocaat voor

en gedurende de hoorzitting berooft. Echter als het zeer duidelijk is dat de advocaat niet aan de gevluchte kandidaat geeft, de sleutels van een asielverzoek dat van successen wordt bekroond, nog kan hij het geruststellen, hem aangeven welke elementen hij moet, in verband met zijn asielverzoek, hem dat hij vertrouwen in de betrouwbaarheid van een ondervraging bij CGRA kan hebben leveren zeggen. In het geval dat ons bezet, is het niet geenszins het geval, in zoverre de jonge mens op het grondgebied, in een erbarmelijke geestelijke en lichamelijke stand aankomt, dat hij niet onder decante omstandigheden wordt ondergebracht en dat hij zich onmiddellijk moet voordoen om zijn asielverzoek uiteen te zetten. Men zal benadrukken dat de kortstondigheid van de ondervraging bewijst hoezeer het vermoeden van „zeker land“ irrefragable in het hoofd van ondervragende ab initio was. Echter de jonge mens heeft talrijke elementen om te leveren, wist niet dat men hem bewijzen van zijn goede trouw zou vragen, wist niet of het nuttig was om schandelijke elementen voor zijn cultuur zoals het feit te relateren om met een jong meisje buiten het huwelijk gelegd te hebben en die meer zijn het gezet te hebben zwanger. Hij heeft documenten geleverd die zijn geschiedenis bewijzen, met name een attest van het Comité van verzoening dat zijn methodes bevestigt, de kopie van zijn paspoort. Het is duidelijk dat door over advies en over een beetje tijd te beschikken, de eiser had documenten kunnen leveren die zijn klacht bevestigen, het geneeskundige verslag dat de verwondingen aan het witte wapen bewijst, proberen om een informatie te verkrijgen over de evolutie van de situatie sinds zijn vertrek. Echter de eiser heeft, noch de tijd gehad, noch de adviezen die hem toelaten om de nuttige informatie aan zijn defensie te verzamelen, informatie slechts hij zou kunnen trouwens ter gelegenheid van de invoering van dit beroep produceren, in zoverre een beroep in nietigverklaring hem niet toelaat om de voorlichting van de Raad van Vreemdelingenbestwisting aan te vullen. Er blijf fit niet minder dan de bewijsvoering van CGRA niet alleen snel en doeltreffend is, maar eveneens gestereotypeerd en gebaseerd op een duidelijke beoordelingsfout. Immers heeft het uit alle internationale bronnen maar eveneens uit documentatie van CGRA tot gevolg die Kosovo peine nog om de mensenrechten en de rechten van te eerbiedigen vrouw. Om het even welke verslag van een NGO of zelfs van Europa, wijst uit dat de geforceerde huwelijken de norm voor de jonge meisjes blijven die volkomen aan de vaderinstantie inféodées, dat de wraak van bloed eveneens de norm blijft en nog en altijd een grote probleem blijft in het land, in zoverre de krachten van de orde in het bijzonder behoeftig tegenover zijn wraak blijven die zich soms over verschillende generaties uitspreidt. Verschillende verslagen solliciteren eveneens dat Kanoune steeds vaak van zijn principe en met name wordt omgelegd dat de leeftijdsgrenzen voor de agressies ten opzichte van de mannelijke kinderen helemaal geen worden geëerbiedigd, dat de instelling als voorwendsel aan talrijke maffiagroepen dient. De documentatie van CGRA solliciteert trouwens dat de wraak vaak andere vormen momenteel neemt, dat zij als voorwendsels aan afrekeningen tussen mededingende repen dienen, dat zij verdorven cirkels zoals zelfde een strafveroordeling het mogelijk maken niet veroorzaken om erover weg te gaan, dat enig de comités van verzoeningen op tijd het mogelijk maken om een oplossing van vredelievende reparatie te verkrijgen. Het heeft tot gevolg dat CGRA zich zonder kan tegen te spreken een documentatie leveren die de verschillende vormen van Kanoune aangeeft en vervolgens slechts de eiser solliciteren zou binnenkomen niet in een gestereotypeerde beschrijving van het verschijnsel omdat zijn vader en zijn familie niet werden vermoord. Het blijkt dat CGRA verschillende regelingen op gevluchte kandidaten van dezelfde nationaliteit toepast zonder dat de gebruikelijke criteria blijken. Immers niettegenstaande de indeling van Kosovodans de lijst van de zekere landen, hebben bepaalde Albanese of Kosovare kandidaten de kwaliteit van vluchtelingen verkregen, van anderen een beslissing het geschikte in wezen van een beroep van volle geschillen hebben verkregen, anderen tenslotte en verkrijgen de eiser een beslissing van niet in overweging genomen. Echter het dergelijke gedrag is willekeurig en volledig in strijd met artikelen 10 en 11 van de Samenstelling. Hij wordt bezwaar aan de eiser gedaan om een attest van een Comité van verzoening te produceren aan de hand van zijn asielverzoek dat wordt verworpen omdat de voorzitter van deze vereniging de reputatie zou hebben om attesten van accommodatie soms te leveren. Echter hij oppert dat de belanghebbende nooit werd veroordeeld, noch zelfs voortgezet, zodat het slechte vertrouwen van de belanghebbende niet wordt bewezen. Op dezelfde wijze, als quod non het gebeurde dat laatstgenoemde valse attesten opstelt, zou dat niet ipso facto twijfelt eraan zetten, het geheel van de documenten die door deze verenigingen worden opgesteld. Het heeft tot gevolg dat de betwistbare beslissing wordt gestereotypeerd wat zeker met een gebrek van motivatie gelijkstaat en de wet betreffende de motivatie van de administratieve handelingen maar eveneens overtreedt dat het dossier niet werd ingelicht, dat het principe van het goede bestuur werd geschonden, dat het Bureau van de Buitenlanders zeker een duidelijke beoordelingsfout in het geval begaat dat ons bezet. Het eisende deel is van mening dat de middelen ernstig zijn.”

3.2. Het verzoekschrift lijkt te zijn opgemaakt aan de hand van een vertaalprogramma. Het Nederlands is van een dusdanig slechte kwaliteit dat het niet altijd mogelijk is om de juiste draagwijdte van verzoekers kritiek te achterhalen.

Verzoeker is van mening dat er onterecht is gesteld dat Kosovo een veilig land is. Volgens verzoeker is het merkwaardig dat het begrip 'veilig land' zoals bepaald in artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, ook wordt gebruikt voor Albanië en Kosovo. Verzoeker betoogt dat Frankrijk verplicht is deze landen van hun lijst te halen, omdat deze twee landen niet als veilige landen kunnen worden beschouwd. Verzoeker verwijst hiervoor naar Franse rechtspraak. Verzoeker vraagt dan ook de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Cassatie:

"Schendt het begrip zelfs zeker land zoals bepaald door artikel 57/6/1 van de Wet van 15/12/1980 die door het Koninklijk Besluit van 26 mei 2012 wordt uitgevoerd, waarin zij op Kosovo van toepassing is de definitie van "veilige landen niet" volgens de criteria die door de artikelen 30§2 en 30§4 van de Richtlijn procedure worden bepaald en die de Europese verplichtingen van België inzake eerbiedigen van de mensen- en in het bijzonder vluchtelingenrechten vertrekken?"

In zoverre de gestelde vraag begrijpelijk is, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot het uiten van kritiek op het feit dat Kosovo deel uitmaakt van de lijst van veilige landen van herkomst. Dit betreft louter een wetskritiek waarvoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is. Het komt bijgevolg niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om na te gaan of voornoemd Koninklijk Besluit rechtmatig tot stand is gekomen en of Kosovo terecht voorkomt op de lijst met veilige landen van herkomst.

Met betrekking tot de wettigheid van de uitzonderingsregel van asielzoekers afkomstig uit "veilige" 'beroemde' landen stelt verzoeker dat artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet het artikel van de richtlijnprocedure heeft omgezet die het mogelijk maakt om de asielverzoeken die door onderdanen van een 'veilig land' zijn ingediend, prioritair te behandelen. Uit de Europese richtlijn blijkt volgens verzoeker dat de staten niet van een individuele analyse van de situatie worden vrijgesteld. Verzoeker verwijst naar Rechtspraak van "EVRM". In deze arresten was er volgens verzoeker sprake van om vluchtelingen naar een andere lidstaat terug te sturen om er een asielaanvraag in te dienen. Dit betreft hier de Dublinprocedure, maar verzoeker is van mening dat zijn situatie nog veel ernstiger is. Immers, in dit geval verdubbelt volgens verzoeker het verlies van materiële hulp, van het recht op onderdak en berooft verzoeker van een werkelijk beroep overeenkomstig artikel 13 van het EVRM, omdat hij de middelen niet heeft om in zijn behoeften te voorzien. Verzoeker meent dat er met betrekking tot de uitzonderingsregeling een tweede prejudiciële vraag moet worden gesteld:

"Artikel 57/6/1 van de Wet van 15/12/1980 die door A.R. wordt uitgevoerd, schendt van 26 mei 2012 artikelen 10 en 11 van de Samenstelling en eerste van het Verdrag van Genève niet waar in hij een discriminerende regel tussen twee categorieën van asielzoekers creëert die de asielzoekers van zekere beroemde landen van een beroep het in wezen beroven?"

Verzoeker verwijst met betrekking tot de uitzonderingsregel nog naar rechtspraak van het Hof van Arbitrage en van het Constitutionele Hof.

In zoverre de tweede prejudiciële vraag die verzoeker de Raad wil laten stellen begrijpelijk is, wordt opgemerkt dat de procedure voor asielzoeker uit een veilig land van herkomst, waarbij de bewijslast voor de asielzoeker groter is, het gelijksbeginsel niet schendt. Het feit dat er een prioritaire behandeling zou zijn van personen die afkomstig zijn van veilige landen, betekent niet dat de asielaanvraag van verzoeker niet afdoende zou zijn onderzocht. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker afdoende is gehoord, dat hij de kans heeft gehad om zijn asielmotieven uiteen te zetten. In de bestreden beslissing is echter vastgesteld dat verzoeker afkomstig is van een veilig land en dat hij niet duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Met betrekking tot de schending van het principe van goed bestuur, de motiveringsplicht en de duidelijke beoordelingsfout, benadrukt verzoeker dat hij zeer snel na zijn komst op het Belgisch grondgebied is ondervraagd en niet onmiddellijk in een centrum van Fedasil is ondergebracht, wat hem van huisvesting, voedsel, advies en een werkelijke toegang tot een advocaat voor en tijdens de hoorzitting berooft. Verzoeker stelt dat het feit dat hij slechts kort is ondervraagd, bewijst hoe het vermoeden van "veilig land" 'irréfragable' in het hoofd van de ondervrager was. Verzoeker stelt dat hij verschillende elementen heeft in zijn asielaanvraag. Hij heeft documenten afgegeven die zijn verklaringen aantonen, met name een attest van het Comité van Verzoening dat zijn methodes bevestigt. Indien verzoeker meer tijd zou hebben gehad, had hij documenten kunnen leveren die zijn klacht bevestigen, met name een medisch

attest van de verwondingen aan het 'witte wapen'. Verzoeker stelt dat hij hiervoor niet de tijd heeft gehad.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van het Europees Hof ziet de Raad niet in op welke manier dit verband zou kunnen houden met de zaak van verzoeker. Immers het arrest heeft betrekking op een asielzoeker die asiel had aangevraagd in een ander Europees land en niet naar dit land kon worden teruggestuurd, omwille van de gebrekkige toegang tot de asielprocedure. *In casu* blijkt niet dat verzoeker in een ander Europees land asiel zou hebben gevraagd en naar dit land zou dreigen te worden teruggestuurd. Bijgevolg mist een verwijzing naar dit arrest feitelijke grondslag.

De Raad merkt voorts op dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoeker reeds zes jaar in België verbleef alvorens hij een asielaanvraag heeft ingediend bij de Belgische asielinstanties. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker pas een asielaanvraag heeft ingediend nadat hij een negatieve beslissing kreeg in het kader van een door hem ingediende regularisatieaanvraag.

Waar verzoeker beweert dat hij niet voldoende tijd zou hebben gehad om documenten af te geven, stelt de Raad dat verzoeker zes jaar de tijd heeft gehad om documenten op te vragen in zijn land van herkomst, maar blijkbaar heeft nagelaten documenten met betrekking tot zijn asielmotieven op te vragen. Uit het administratief dossier blijkt zelfs dat verzoeker gedurende zes jaar heeft nagelaten een asielaanvraag in te dienen. Een dergelijke houding van verzoeker doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van de asielaanvraag van verzoeker. Gelet op het feit dat verzoeker reeds zo lang in België verblijft en nooit eerder de moeite heeft gedaan om een asielaanvraag in te dienen of documenten betreffende zijn asielmotieven op te vragen, is het betoog dat hij documenten had kunnen leveren indien hij meer tijd had gehad na het indienen van zijn asielaanvraag, niet ernstig.

Waar verzoeker van mening is dat hij slechts kort werd gehoord door het CGVS, merkt de Raad op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

Verzoeker betoogt dat de motivering van het CGVS niet enkel snel en doeltreffend is maar eveneens gestereotypeerd en gebaseerd is op een duidelijke beoordelingsfout. Verzoeker stelt dat om het even welk verslag uitwijst dat gedwongen huwelijken de norm voor jonge meisjes blijven, dat bloedwraak eveneens de norm blijft en nog steeds een groot probleem is in Kosovo. De informatie van het CGVS stelt trouwens dat wraak vaak andere vormen aanneemt, dat ze als voorwendsel voor afrekeningen dienen. Verzoeker stelt nog dat het CGVS verschillende regelingen toepast op asielzoekers van dezelfde nationaliteit. Niettegenstaande Kosovo deel uitmaakt van de lijst van veilige landen, hebben bepaalde Albanese of Kosovaarse asielzoekers toch de vluchtelingenstatus toegekend gekregen. Verzoeker meent dat dergelijk gedrag willekeurig is en volledig in strijd met de artikelen 10 en 11 van de 'Samenstelling' (Grondwet).

De Raad ziet niet in waarom verzoeker verwijst naar informatie betreffende gedwongen huwelijken of bloedwraak in Kosovo. Uit niets in het administratief dossier blijkt dat verzoeker vervolgd zou worden omwille van een gedwongen huwelijk of dat hij betrokken zou zijn in een zaak van bloedwraak. De verwijzing naar dergelijke praktijken mist dan ook feitelijke grondslag.

In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat de door verzoeker aangehaalde problemen met de familie H. problemen van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. De problemen van verzoeker houden op zich ook geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de bepalingen uit de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien is vastgesteld dat de oorzaak van de problemen van verzoeker, namelijk de relatie met V. H, eindigde in 2006.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situatie ongelijk worden behandeld. De verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie

met de situatie van andere vreemdelingen en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld.

In casu blijkt verzoeker louter te verwijzen naar de nationaliteit als reden waarom bepaalde personen anders zouden zijn behandeld dan anderen. Het louter hebben van de Kosovaarse of Albanese nationaliteit volstaat echter niet om te worden erkend als vluchteling of om de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen.

Het CGVS heeft volgens verzoeker bezwaar tegen het attest van het Verzoeningscomité omdat de voorzitter van deze vereniging de reputatie zou hebben om attesten op vraag af te leveren. Deze voorzitter is echter nooit veroordeeld zodat het slechte vertrouwen niet wordt bewezen, aldus verzoeker. Verzoeker meent dat dit als gevolg heeft dat de bestreden beslissing een stereotiepe motivering bevat en dat de motiveringsplicht geschonden is.

Verzoeker heeft geen attest van het Verzoeningscomité neergelegd bij zijn asielaanvraag. Deze kritiek mist dan ook elke grondslag.

Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC